Sondag, 9 Augustus 2026

Skriflesing: Joël 2:12-17

Tema: Wanneer die geloofsgemeenskap tussen die nood en God gaan staan.

VERKONDIGING

Skriflesing

Joël 2:12-17

Kom terug na My toe!

12 Maar nou sê die Here:
Kom met julle hele hart terug na My toe,
vas, huil en treur!
13 Skeur julle harte, nie julle klere nie.
Kom terug na die Here julle God toe:
Hy is genadig en barmhartig;
Hy is lankmoedig en vol liefde.
Hy is bereid om straf te herroep.
14 Wie weet of Hy nie die straf sal herroep nie;
of Hy nie weer voorspoed sal gee nie
sodat daar weer graan- en drankoffers sal wees
vir die Here julle God!

15 Blaas die ramshoring in Sion,
bepaal ’n dag om te vas,
roep die gemeente bymekaar.
16 Roep die volk op,
reinig die gemeente,
laat die leiers bymekaarkom,
bring die kinders bymekaar,
selfs dié wat nog drink.
Die bruidegom moet uit sy kamer uitkom,
die bruid uit haar wittebroodskamer.
17 Die priesters wat in die diens van die Here staan,
moet tussen die voorportaal en die altaar gaan staan en huil,
hulle moet sê:
“Betoon medelye met u volk, Here,
moenie die volk wat aan U behoort, tot ’n bespotting maak,
sodat die nasies met hulle sal spot nie.
Waarom moet daar onder die volke gevra word:
Waar is Israel se God?”

Johannes 5:24 - *"Dit verseker Ek julle: Wie luister na wat Ek sê, en in Hom glo wat My gestuur het, het die ewige lewe."*

PREEK

Broers en susters in onse Here Jesus Christus:

Inleiding

Daar is oomblikke wanneer die nood rondom ons so groot word dat ons nie meer weet wat om te sê nie.

Ons sien mense wat swaarkry. Gesinne wat onder spanning leef. Kinders wat verkeerde paaie kies. Mense wat siek word. Verhoudings wat verbrokkel. Gemeenskappe waarin misdaad, armoede en wanhoop al hoe dieper sny. Ons kyk na die wêreld en wonder soms: “Here, waarheen is alles op pad?”

Ons kan oor die nood praat. Ons kan dit ontleed. Ons kan daaroor kla en skuldiges probeer vind. Maar Joël wys vir ons ’n ander moontlikheid: die geloofsgemeenskap kan tussen die nood en God gaan staan.

Joël praat met ’n volk wat deur ’n geweldige ramp getref is. Sprinkaanswerms het die land kaalgevreet. Die oeste is vernietig en ’n ernstige droogte het gevolg. Daar is nie net ekonomiese verlies nie; die volk beleef ook ’n geestelike krisis. Selfs die offers by die tempel word geraak omdat daar nie meer genoeg graan en wyn is nie.

En tog klink God se stem in hierdie donker tyd:
“Maar nou sê die Here: Kom met julle hele hart terug na My toe.”
Dit is merkwaardig. Selfs nou. Selfs ná die verlies. Selfs terwyl die land kaal en die toekoms onseker is, is die deur na God nog oop.

1. Ons kan nie die nood voor God dra sonder om self na Hom terug te keer nie

Voordat die volk vir die land kan bid, moet hulle eers self na God terugkeer.
“Kom met julle hele hart terug na My toe,” sê die Here. “Skeur julle harte, nie julle klere nie.”
In daardie tyd was die skeur van ’n kledingstuk ’n sigbare teken van rou, ontsteltenis of berou. Maar ’n mens kan jou klere skeur sonder dat iets binne-in jou verander. Jy kan godsdienstige

woorde gebruik, ’n erediens bywoon en selfs emosioneel raak, terwyl jou hart nog ver van God af bly.

Daarom sê die Here: “Dit is nie bloot julle klere wat moet skeur nie. Dit is julle harte.”
Ware bekering is nie net om sleg te voel oor die gevolge van ons keuses nie. Dit is om na God toe om te draai. Dit is om eerlik te vra: “Here, waar het my liefde afgekoel? Waar het ek hard geword? Waar het ek so besig geraak met die foute van ander dat ek nie meer my eie hart ondersoek nie?”
Maar let op waarom die volk mag terugkeer. Nie omdat God maklik gemanipuleer kan word nie. Nie omdat hulle met genoeg trane sy arm kan draai nie. Hulle mag terugkeer omdat Hy “genadig en barmhartig is, lankmoedig en vol liefde”.

Hierdie woorde kom ook in Eksodus 34 voor, waar God Homself aan Moses bekendmaak. Dit is wie God is. Sy genade is nie ’n bui wat oor Hom kom nie; dit behoort tot sy wese.

Ons ken die volle diepte daarvan in Jesus Christus. Aan die kruis sien ons ’n God wat nie op ’n afstand bly terwyl mense swaarkry nie. Christus kom staan binne-in ons verlorenheid. Hy dra ons sonde en maak die weg terug na die Vader oop.

Wanneer ons dus tussen die nood en God wil gaan staan, begin ons nie met die sonde van “daardie mense” nie. Ons begin op ons knieë: “Here, bring ook mý hart terug. Maak my liefde weer warm. Maak my geloof weer opreg.”

2. God roep die hele geloofsgemeenskap om die nood saam te dra

Joël sê:
“Blaas die ramshoring in Sion, bepaal ’n dag om te vas, roep die gemeente bymekaar.”
Dan word die mense een vir een genoem: die bejaardes, die kinders, selfs die babas. Selfs die bruidegom en die bruid moet hulle huwelikskamer verlaat. In Israel was pasgetroudes normaalweg van sekere openbare verpligtinge vrygestel, maar hierdie nood is so ernstig dat niemand uitgesluit word nie.

Waarom? Omdat die nood van die volk nie net die probleem van ’n paar mense is nie.
Ons leef maklik as individue. “Dit is hulle huwelik. Dit is daardie gesin se probleem. Dit is die jeug se verkeerde keuses. Dit is die regering se verantwoordelikheid. Dit het niks met my te doen nie.”

Maar in die liggaam van Christus sê ons nie: “Dit is húlle probleem” nie. Paulus skryf in 1 Korintiërs 12: “As een lid ly, ly al die lede saam.”

Die kerk is nie bloot ’n versameling mense wat op dieselfde tyd in dieselfde gebou sit nie. Ons behoort aan mekaar. Ons dra mekaar se laste. Wanneer een gesin huil, behoort daar ander gelowiges te wees wat saam huil. Wanneer iemand nie meer self kan bid nie, behoort die geloofsgemeenskap daardie persoon se naam voor God te dra.

Dink aan die vriende in Markus 2 wat ’n verlamde man na Jesus toe bring. Die huis is vol en hulle kan nie by die deur inkom nie. Daarom klim hulle op die dak, breek dit oop en laat hulle vriend voor Jesus afsak. Die man kon homself nie daar kry nie, maar hy het vriende gehad wat geweier het om hom alleen in sy nood te laat.

Dit is wat die kerk doen. Ons dra mense na Jesus toe.
Die wêreld het nie net ’n kerk nodig wat sterk menings oor elke probleem het nie. Die wêreld het ’n kerk nodig wat name ken, trane raaksien, mense liefhet en ernstig voor God intree.

3. Voorbidding gaan staan tussen die sigbare nood en die genade van God

Joël skets uiteindelik hierdie aangrypende toneel:
“Die priesters wat in diens van die Here staan, moet tussen die voorportaal en die altaar huil en bid: ‘Betoon medelye met u volk, Here.’”
Die priesters staan in die tempelhof, tussen die ingang na die heiligdom en die brandofferaltaar. Agter hulle lê die nood van die volk. Voor hulle is die plek van offer en ontmoeting met God. Daar gaan staan hulle en bid.

Hulle ontken nie die ramp nie. Hulle maak nie asof alles goed is nie. Maar hulle weier ook om te glo dat die ramp die laaste woord het.

Dit is voorbidding: om die pyn van mense ernstig genoeg op te neem om dit in die teenwoordigheid van God in te dra.

Ons is nie die verlossers van die wêreld nie. Christus alleen is die Middelaar tussen God en mens. Maar omdat ons aan Christus behoort, word ons geroep om vir ander in te tree. Ons kan ’n naam

voor God noem. Ons kan vir ’n gesin bid wat besig is om uitmekaar te val. Ons kan vir iemand bid wat van God af weggedwaal het. Ons kan vir ons gemeente, ons land en selfs vir mense wat nie in Christus glo nie, pleit.

Die priesters bid: “Waarom moet die nasies vra: Waar is Israel se God?”
Hulle beroep hulle uiteindelik op God se Naam en op die feit dat hulle sy volk, sy erfdeel, is. Hulle sê as’t ware: “Here, wys weer wie U is. Laat u genade sigbaar word.”

Dit is ook ons gebed: “Here, laat mense deur u kerk iets van Jesus sien. Laat hulle u liefde beleef wanneer hulle gebroke is. Laat hulle u trou ontdek wanneer alles rondom hulle wankel.”

Slot

Miskien kan jy nie hierdie week al die nood rondom jou oplos nie. Jy kan nie elke siekte genees, elke verhouding herstel of elke verkeerde besluit ongedaan maak nie.
Maar jy kan gaan staan.

Jy kan tussen die nood en God gaan staan. Nie met jou eie krag nie, maar met geloof in Jesus Christus. Jy kan met ’n teruggekeerde hart bid. Jy kan saam met die geloofsgemeenskap ander se laste dra. Jy kan ’n mens se naam in God se teenwoordigheid noem en pleit: “Here, betoon medelye. Here, gryp in. Here, laat u genade sigbaar word.”

Die belangrikste vraag is dus nie net: “Wat gaan met ons wêreld gebeur?” nie.
Die vraag is ook: “Waar sal die kerk staan terwyl dit gebeur?”

Mag ons nie op ’n veilige afstand staan en net kommentaar lewer nie. Mag ons naby genoeg staan om die nood te voel, en naby genoeg aan God leef om die nood na Hom toe te dra.

Want selfs nou roep God ons terug. Selfs nou is Hy genadig en barmhartig. En selfs nou mag die geloofsgemeenskap saam bid:
“Betoon medelye met u volk, Here.”
Amen